

Inger opfattede Spørgsmaalet som et maskeret Frieri. Hun tænkte sig, at Per havde skrevet til hendes Forældre, og hun blev til sin Beskæmmelse saa forvirret, at hun ikke kunde svare noget.

Men for Pastor Blomberg var denne Tavshed og Blusset paa hendes Kinder ogsaa Svar nok. Om Aftenen i Sengen talte han derom til sin Kone og gentog, at der ikke maatte øves noget Pres paa Barnet; de maatte saa haabe paa, at Vorherre vilde give hendes Hjertes Valg sin Velsignelse og føre det til Lykke for hende. Paa den Indvending, at Per jo ingenting var og næppe engang havde Udsigt til nogen Stilling, hvormed han kunde ernære en Familie, svarede Præsten fortrøstningsfuldt, at ogsaa i den Henseende vilde Gud nok hjælpe; og han tænkte derved særlig paa den Strømregulering, hvorom der havde været saa megen Tale, og som sikkert vilde kunne kaste en Del af sig.

Nu var Udsigterne for denne Sag rigtignok i Øjeblikket alt andet end lyse. Der var i Løbet af Efteraaret paa Foranstaltning af Hofjægermesteren bleven afholdt et Par offentlige Møder om den; men det havde vist sig umuligt at skabe Enighed mellem de to-tre Hundrede større og mindre Lodsejere, hvis Interesser berørtes af den, og uden hvis udelte Tilslutning der intet kunde udrettes. Trods en Menneskealders folkelig-kristelige Vækkelsesarbejde hang Broderskabsfølelsen